



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Spes & Fiducia, Cuius Iudicisqve Dei, Erga Homines In Hac
Vita Existentes, Firmata**

Stengel, Georg

[S.l.], 1645

§. 11. Dei, in extremâ fame, notabilis misericordia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49823](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49823)

quidem de brutis animalibus sciunt verè dici ad Dominum: *Dante te illis, colligent; appetente te manum tuã, omnia implebuntur bonitate.* His se æquiparare non audent, quia non tantùm comparati sunt animales isti equo & mulo, & jumentis insipientibus, sed etiam, infra bestiarum vilitatem, se se abjecerunt. Si in Deo spem collocarent, non solum ad eos alendos pij homines, sed etiam corui, cerui, lupi, leones, aliãq; bruta animalia, & ipsa elementa excitarentur.

§. XI.

Dei in extrema fame, notabilis misericordia.

Et fuerunt excitati. Recensebo in hanc rem exemplum, quo vix quidquam in diuina providentiã testimonia luculentius potest afferri. Habeo illud ex Annalibus Francorum Pithæi, nec Baronium id suis Annalibus inserere piguit. Anno reparatæ salutis 850. sæuissima fames Germaniam inuasit; sed præcipuè eos infestauit, qui Rhenum accoluerant. Ibi vnus frumenti Moguntiaci modius decem siclis argenti vendebatur. Sed memorabilis fuit charitas Archiepiscopi Rhabani. Is in quadam parochiã suã villa, Wincella dicta, commorabatur, & præter dome-

Pf. 103.
28.

Pithæus
in Anna-
lib Frãc.
Baron.
tom. 10.
Anno
850. n. 15.

domesticos ac familiares suos, quotidie pl⁹ quàm trecentos alimentis sustentabat. Itaque ingenti contentione illuc pauperes undique confluxerunt. Inter hos visa est & mulier inedia consumpta, quæ filium parvulum gestans, refici cibo cupiebat, sed exhaustis viribus, in ipso limine concidit. Puerulus igitur adrepens mamillam matris mortuæ, quasi adhuc viventis, de sinu protrahens ac fugere tentans omnes gemere & flere coëgit, qui miserabile illud spectaculum intuebantur. Nimirum minus beneficium alij existimarent, esse in alimentis positum, nisi alij fame interirent: & luculentiùs succurrit Numen, dum, alijs inedia morientibus, alios ab ipso penè capulo reducit ad vitam. Itaque, eo ipso tempore, alius quispian de Grabfelden famem fugiens, vxore & tenero adhuc filio comitante, in Thuringiam proficiscebatur. Quàm verè locutus est, qui famem *malesuadam* appellavit? Nā audi, quid huic suaserit. Si mensā Thyesteam cogitas, minùs cogitas. Alienis ibi manibus mactatus est puer, & ab ignaro parente absumtus. Hic, pater suismet manib⁹ & dentibus gnatum lacerare constituit. Ventum erat ad siluam densis arboribus horridam &

vel

vel ab ipsis umbris formidolosam. Procul ab hominibus, nec feram conspiciebant. Quid non suadet solitudo? quid non cogit fames? Fractus jeiunio parens inedia tabescentem uxorem intuens, puerumque aut mortuo similem, aut iam morituro, sic conjugem affatur: Quid vivimus, mea charissima, immò quid morimur tamdiu? an non satius est, hanc citò finire calamitatem? Et finienda est profectò omnibus tandem, si nò vnius morte duorum vitam redimimus. Paulo post animam iam fugientem exhalabit nobis hic puer, & nos cum illo, ni qualicumque cibo vires restauramus. Nuncquid igitur satius est, pueri mortem accelerare, ut eius carnibus vivamus? vitam illi dedimus, sic vices ibunt, sic vitam dabit & ille nobis: immò sic longo eum pariter, & nos cruciati liberabimus. Ad hæc verba, vehementissimè viscera materna cohorrerunt: neque voluit pia parens in ijs eundem filium bis gestare. Obtestata est igitur, quantis maximis precibus potuit, maritum, ne tantum scelus in Deum, in proprium sanguinem, in innocentem puerum admitreret: potiùs omnibus occumbendum vnà, quàm tale facinus audendum. Vim peroranti protis lachrymæ ac
eiulatus

eiulatus addiderunt. Caucasum commotiffet pallida mater, pro teneri filij vita, apud patrem, apud coniugem supplex. Sed fames patris in rabiem cessit. inijcit coniugi, inijcit proli manus, & de maternis brachijs, filium, per vim, rapit; nequidquam clamantem, vxoréq; frustra reclamante, & superos obtestante. Efferatur, in summis malis, non extinguitur penitus hominis natura. Quamobrem & iste fame vāsaniens, ne vno ictu & matrem occideret; & prolem, filium a parentis conspectu longiùs asportauit, vt, extra oculos illius, eum deartuaret. Quin e ducto iam gladio, manu ipsa, ad tantum facinus, trepidante, aliquandiu in ancipiti hæsit, deliberauitq; , cōsultiùsne esset, ferire, an perire? fuitq; crudele certamen, inter amorem patrium, & furorem comedendi. In talimentis lucta, sinistra gnatum trahens, ferrum nudatum dextera tenens dum progreditur, adest repentè de cœlo auxilium, & ecce, quasi pro Iphigeniæ mactatu cerua substitueretur, ita inopinatò conspicit duos lupos eminus ceruæ instantes; eamq; recens occisam lacerantes. Quis eo tunc latior? illico manu mittit filiam, eumq; vitæ, libertati, matri, immò & sibi donat; sublatòque clamore,

clamore, strictum enses intentans, quatum,
per vires, licuit, accurrit, lupos fugat, & fe-
rina cruda stomachum placat. Mox partes
alias atque alias secat, easque, ut erant, cruo-
re manantes ad coniugem, affert, iam nati-
cidium pridem esse peractum existimantem.
Cum autem etiam videret maritum venien-
tem, carnesque recentes sanguine perfusas
manibus ferentem, quid aliud arbitrari po-
tuit, quam filij occisi eas esse? Ergo, animo
fugiente, sensibusque destituta retrorsum col-
lapsa est, non secus ac fulmine dejecta. Ad-
uolat maritus, consolatur uxorem, quae non,
nisi filio adducto conspectoque, credere
voluit, filium viuere. Filium ubi vidit, tum
demum illi remigrauit ex integro spiritus;
tum in pedes erecta, tum in has voces effusa
est.

Exultauit cor meum in Domino: infirmi 1. Reg. 2. 1.
accincti sunt robore: & famelici saturati sunt.

Dominus mortificat, & viuificat: deducit ad
inferos, & reducit. Egit & maritus Deo gra-
tias, & quod tam immani facinore se non
passus esset contaminari, & quod filium sibi
conseruasset: dixitque ex animo: *Oculi om-* Ps. 144. 15.
nium in te sperant Domine, quia tu das escam
illorum in tempore opportuno. Lauda Domi-

num mecum & tu, uxor, & tu, fili, *per hac e-* Iob. 36. 31.
nim

nim iudicat populos, & dat escas multis mortalibus. Post eiusmodi laudes, mensæ accubuerunt, testatique sunt postea, nunquam se suavius epulatos esse, quam cum incoctis carnibus, in silua, vescerentur. Sic Deus ipsos lupos voluit esse famelicorum hominum laniones. Nec mirum est à lupis homini prædam relictam, si à lupa Romulum ac Remum lactatos esse Romani crediderunt.

C A P V T XIII.

Mirabile iudicium Dei, per simplicissimos, sæpe efficientis, quod per sapientes sperari non potuisset.

§. I.

Dei ars est, contraria è contrarijs elicere.

Non subuenit igitur tantum ijs diuina misericordia, quibus alij non subueniunt; aut qui aliunde deferti sunt, sed sæpe etiam subuenit, per lupos, per ceruos; aut si per homines, certè per illos, de quibus minimè sperauisses; sicut in contrarium sæpe nocent, quos credidisses tibi profuturos, vt pro perca, quod dicitur, *scorpium capias, & ex ipsa vipera medicinam*, hoc est, *ex inimicis salutem*. Ars maior est, remedijs minoribus succurrere: maxima autem; si non